

Ο ΕΡΜΗΣ

Ετησία συνδρομή δια τὴν Σύρον - - Δραχ. 24.
Διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν - - 26.

Τιμὴ καταχωρήσεως πρὸς λεπτὰ 15 τὸν στίχον
Διὰ τὰ δικαστικά " " 15. " "

(ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ, ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ.)

ΑΡΙΘ. 347.

(ΕΝ ΣΥΡΩ ΤΗΝ 14. ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1846.)

ΕΤΟΣ Η'.

ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ

Θέλεις νὰ μάθης, φίλε ἀναγνώστα, κατὰ πόσον παρα-
λογίζεται ὁ τύπος τῆς ἀντιπολιτεύσεως; ἀνάγκως τὸ εἰς τὸ
ἀριθ. 336. φύλλον τῆς Ἑλπίδος καταχωρηθὲν κύριον ἄρ-
θρον.

Αὐτόθι θέλεις ἴδει τὸν συντάκτην τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς
καταφερόμενον κατὰ τοῦ σημερινοῦ κυβερνητικοῦ συστήματός
μας, διὰ τὸ ἄρθρον τὸ ὁποῖον καταχωρήσαμεν εἰς τὸ ὑπ'
ἀριθ. 345 φύλλον μας, διὰ τοῦ ὁποῖου ὑψώσαμεν τὴν φωνήν
ὑπὲρ τοῦ προσβληθέντος καὶ ἐπιβουλευομένου ἐμπορικοῦ
ναυτικοῦ μας.

Ἄν ἡμεῖς φρονῶμεν, καὶ σύμφωνα μὲ ἡμᾶς φρονοῦν ὅλοι
σχεδὸν οἱ τῆς πόλεώς μας νουνεγεῖς καὶ ἔμπειροι ἔμποροι,
οἱ πᾶσα ὁποιαδήποτε δέσμευσις τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν
ἀπολαμβάνει σήμερον τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ ναυτιλία μας, θέλει
φέρει τὴν καταστροφὴν ἀμφοτέρων· ἂν τὸ φρόνημά μας
καὶ τὴν ἰδέαν μας ἐγνωστοποιήσαμεν εἰς τὸ κοινὸν διὰ
τοῦ τύπου, κατ' ἐπίμονον προτροπὴν πολλῶν ἐκ τῶν κυρίων
ἐμπόρων μας, καὶ ἂν τὸ φρόνημά μας αὐτὸ ὑποτεθῇ ὡς ἐσ-
φαλμένον, τί πταίει ἡ κυβέρνησις διὰ νὰ χαρακτηρίζεται ἐν-
τεῦθεν ἀνήθικος; Τί δὲ κοινὸν μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς Κυ-
βερνήσεως, διὰ νὰ θεωρηται αὕτη ὑπεύθυνος διὰ τὰ παρ' ἡμῶν
δημοσιεύματα ἄρθρα ὁποιαδήποτε ἤθελον εἶσθαι; Ἡ μήπως
νομίζει ὁ κύριος συντάκτης τῆς Ἑλπίδος, ὅτι εἰμεθα μισθω-
μένοι ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἐμπνεόμενοι ὑπ' αὐτῆς δια-
χειριζόμεθα τὸν τύπον, ὡς δουλικὸν ὄργανον, ὡς οὗτος εἶναι
μισθωμένος ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Ἡμεῖς ὑψώσαντες τὴν φωνὴν ὑπὲρ τοῦ ἀδίκως προσβλη-
θέντος, ἢ μᾶλλον ἐπιβουλευομένου, τὸ ἐπαναλέγομεν, ἀξιο-

τίμου ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ μας, ἐπράξαμεν τοῦτο ὑπὲρ τῆς
ἀληθείας, καὶ ἀπὸ τὸ αὐτὸ αἶσθημα ὀρμώμενοι, ἀπὸ τὸ
ὁποῖον ὀρμήθησαν καὶ οἱ ἐν Τεργέστη ἀξιότιμοι ὁμογε-
νεῖς μας ἔμποροι, καὶ οἱ ἐν τῇ Ἑλλάδι, οἵτινες μὲ ἀγανά-
κτησίν των ἴδον τὰ ὀλέθρια καὶ καταστρεπτικὰ μέτρα, τὰ
ὁποῖα ἔλαβον κατὰ τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας μας, διάφοροι
ἀσφαλιστικαὶ ἐταιρίαι ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ συστημέναι, καὶ ὑπὸ
ἀλλοδαπῶν αἱ πλείστα διευθυνομένηαι. Ἡ δὲν γνωρίζομεν,
νομίζει ἴσως ὁ συντάκτης τῆς Ἑλπίδος, τὴν τῶν ξένων ζηλοτυ-
πίαν διὰ τὴν γιγαντιαίαν πρὸς ὀδὸν καὶ εὐμερίαν τῆς ναυτιλίας
μας, καὶ ὅτι γίνονται μυρία προσπάθειαι πρὸς καταστροφὴν
τῆς, τὰς ὁποίας ἐνισχύουν, ὡς μὴ ὀφείλει, καὶ αὐτὰ τὰ ὑπὸ
τῶν ξένων ἐμπνεόμενα Ἑλληνικὰ τοῦ τύπου ὄργανα!

Ἄς μάθῃ ὁ κύριος Συντάκτης τῆς Ἑλπίδος, ὅτι το-
σοῦτον εὐμεροῦ οἱ ναυτιλία μας, καθόσον εἰς ὅλα τὰ ναυπη-
γεῖα τῆς Ἑλλάδος ναυπηγεῖται ἀκαταπαύτως μεγίστη ποσὸ
τῆς πλοίων. Ὅτι πλοῖα ναυπηγούμενα εἰσέτι, ἐναυλώθησαν
διὰ τὴν μαύρην θάλασσαν. Ὅτι οἱ ναῦλοι διὰ τὴν Γαλίαν ἐκ
φράγκων τριῶν περίπου ὑψώθησαν εἰς τὰ φράγκα ὀκτώ. Ὅτι
τὸ ναυτικὸν μας ἔφερε, φέρει καὶ θέλει φέρει ἅπειρα χρήμα-
τα ἐν τῇ Ἑλλάδι, καὶ ὅτι εἶναι ἐχθρὸς τῆς πατρίδος καὶ ἐπι-
κατάρτος πᾶς ὅστις ἤθελε συμπράξει ἢ ἐνεργήσει νὰ δεσμευ-
θῇ, ὁποσοδήποτε ἢ ἐλευθέρᾳ ἐξάσκῃς του.

Διὰ νὰ γνωρισθῇ, ἀναγνώστα, πόσον ἡγανάκτησαν οἱ ἐν
Τεργέστη ὁμοεθνεῖς μας, διὰ τὰ μέτρα τὰ ληρθέντα κατὰ τῆς
ναυτιλίας μας ὑπὸ τῶν ἐν Τεργέστη τοῦ Λοιδ' Ἀσφαλιστικῶν
Ἑταιριῶν, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἐσυμφώνησαν τέσσαρες ἀσφαλι-
καὶ ἐταιρεῖαι, ἡ ἐταιρεία δηλαδὴ τῆς Τεργέστης, ἡ Ἀσφαλιστι-
κὴ Συμμαχία, ἡ Ἀσφαλιστικὴ Ἑλληνικὴ Τράπεζα καὶ ἡ
Φιλαυτοκρατορικὴ ἀσφαλιστικὴ ἐταιρεία, καταχωροῦμεν τὴν
ἀπὸ 29 Αὐγούστου 1846 εὐχαριστήριον ἀναφορὰν πρὸς τὰς
ἐταιρίας αὐτὰς τῶν ἐν Τεργέστη Ἑλλήνων ἐμπόρων.

Τεργέστη 28 Αὐγούστου.

Εἰς μίαν γενικὴν Συνάθροισιν, κατὰ τὴν 20 τοῦ τρέχον-
τος, τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐνταῦθα ἀσφαλιστικῶν ἐταιρι-
ῶν, ἀπεφασίσθη: Νὰ μὴν ἀσφαλισθῶσι τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τὴν
Ἰην τοῦ ἐλευσομένου μηνὸς Σεπτεμβρίου, θαλασσοδάνεια ἐ-
πάνω εἰς πλοῖα μὲ σημαίαν Ἑλληνικὴν, καὶ εἰς τὰς ἀσφα-
λείας ἐπὶ τῶν σωμάτων τῶν πλοίων ὑπ' αὐτὴν τὴν σημαί-
αν, νὰ φανερωθῇ ὅτι ὁ ἀσφαλιστὴς θέλ' εἶσθαι ἐλεύθερος τῆς
πληρωμῆς τῆς ἀσφαλισθείσης ποσότητος, ἐὰν εἰς τὴν στιγ-
μὴν τοῦ δυστυχήματος εὐρεθῇ, ὅτι εἰς τὸ ἴδιον κινδυνεύσαν
πλοῖον ὑπῆρχε τι θαλασσοδάνειον ἀνεξάρτητον ἀπὸ ἀνάγκας
προερχομένης εἰς αὐτὸ τὸ ταξείδιον, ἢ ἤθελον ἐξακριβωθῇ ὅτι,
ἢ συμφωνηθεῖσα ἐκτίμησις ἤθελ' εἶσθαι μεγαλητέρα τῆς πραγ-
ματικῆς ἀξίας.

Ἐλπίζουν οἱ ἀσφαλισταὶ τοῦ Τεργεστίου, ὅτι τὸ μέτρον
τοῦτο πηγάζον ἐκ τῶν ἐσχάτως δυσαρέστων συμβάντων, θέ-
λει χρησιμεύσει νὰ ἐμποδίσῃ τὰς καταχρήσεις, καὶ θέλει τοὺς
ἀπαλλάξει τοῦ νὰ προστρέξουν εἰς μεγαλητέρους περιορισ-
μοὺς, διὰ τὰς ὑποθέσεις των ἐπὶ τῶν αὐτῶν πλοίων.

ΑΝΑΦΟΡΑ ΕΜΠΟΡΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

Ἐντιμοὶ Διευθυνταὶ τῆς ἀσφαλιστικῆς ἐταιρίας Τεργεστίου,
Ἀσφαλιστικῆς Συμμαχίας, Ἀσφαλιστικῆς Ἑλληνικῆς
Τραπέζης καὶ Ἀσφαλιστικῆς ἐταιρίας φιλαυτοκρατορικῆς.

Τεργέστη τῆ 29 Αὐγούστου 1846.

Ἡ ἀγανάκτησις ἢ ὁποῖα μᾶς ἐπροξενήθη ἀπὸ τὰς ληρθεῖ-
σας ἀποφάσεις παρὰ τινῶν ἀσφαλειῶν κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς
Σημαίας, μὲ ἐκφράσεις ὑβριστικὰς δι' ὀλόκληρον τὸ ἔθνος καὶ
προσβαλοῦσας τὴν τιμὴν τῶν πλοιάρχων, ἐμετριάσθη ὀλίγον
ἀφ' οὗ ἠκούσαμεν ὅτι ὑμεῖς, Κύριοι, ἀποδοκιμάζοντες αὐ-
τὰς ἐξητήσατε τὴν συνάθροισιν γενικῆς συνεδριάσεως ὄλων
τῶν ἀσφαλιστικῶν ἐταιριῶν διὰ νὰ φέρετε θεραπείαν. Μεγά-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

(Συνέχεια. Ἴδε τὰ προλαβόντα φύλλα.)
(ὑπ' ἀριθ. 344 ἕως 346.)

Εἰς πᾶσαν πολιτικὴν κοινωνίαν, ἐκ τῆς σιωπηλῆς ἀνισότη-
τος τῆς ἰσχύος ἐκάστου ἀτόμου, γεννᾶται ἡ κοινωνικὴ ἀνισό-
της, καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἕκαστος τὴν νόμιμον
κατοχὴν τῶν τῆς εὐμερίας του μέσων, κατὰ τῶν φθονερῶν
καὶ ἀρπακτικῶν παθῶν, τῶν ὅσοι δὲν ἐδωρήθησαν καὶ ἀπὸ τὴν
φύσιν καὶ ἀπὸ τὴν τύχην τ' αὐτὰ μέσα. Πρὸς στερέωσιν
λατῶν καὶ παγίωσιν αὐτῆς τῆς οὐσιώδους τάξεως, ἄνευ τῆς
ὁποίας δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἡ κοινωνία, ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ
ἐξευγενισμένοι λαοὶ ἐκ συμφώνου ἐξελέξαντο τρία ὑποστηρί-
ματα, ἡ ἰσχύς τῶν ὁποίων διαφέρει μὲν πανταχοῦ, ἀλλὰ
καὶ πανταχοῦ ἀνεγνωρίσθη, ὅτι ἐπ' αὐτῶν στηρίζεται τὸ πολι-
τικὸν οἰκοδόμημα· εἶναι δὲ ἡ θρησκεία, οἱ νόμοι καὶ ἡ ἀνατρο-
φή. Ἡ θρησκεία, ἥτις εἶναι ἡ παγκοσμιωτέρα καὶ ἰσχυρο-
τέρα θεσμοθεσία τῆς φυσικῆς ἠθικότητος, ἐνόμει ὄλους τοὺς ἀν-
θρώπους κατὰ τὰ καθήκοντα, τὰς ἐλπίδας καὶ τοὺς φόβους·
οἱ νόμοι προστατεύουν ἀπαντὰς ἐναντίον τοῦ μοχθηροῦ, καὶ
ἐπαπειλοῦν αὐτὸν μὲ τὴν ἐκδίκησιν ὄλων καὶ ἡ ἀνατροφή ἀνα-
παύσει καὶ ἐνισχύει διὰ τῶν ἔξω τὸ αἶσθημα τῶν φυσικῶν

καθηκόντων, καὶ αὐξάνει τὸ πνεῦμα διὰ τῆς σπουδῆς. Οὗ-
τος εἶναι ὁ τριπλοῦς χαλινὸς ὁ πανταχοῦ ἀντιταττόμενος κα-
τὰ τῶν ἀδίκων καὶ καταπιεστικῶν παθῶν, διὰ τῶν ὁποίων
ὁ ἄνθρωπος ὑποκείμενος εἰς τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν, τείνει
ἀκαταπαύτως εἰς τὸ νὰ ταράττῃ τὴν κοινωνικὴν τάξιν, μο-
λονότι συναισθάνεται ταυτοχρόνως τὴν ἀνάγκην αὐτῆς καὶ
τὰ πλεονεκτήματά της. Οὕτω δὲ τὰ πάθη συστέλλονται καὶ
καταστέλλονται κατὰ τὸ μᾶλλον καλῆς ἤττον. Οἱ νόμοι μὲν ἐμπο-
δίζουν τὴν ἐνέργειαν, ἡ δὲ ἀνατροφή καὶ ἡ θρησκεία ἐνεργοῦν
δραστηριώτερον, ἐνεργοῦν δηλαδὴ ὡς νὰ συναισθάνεται ἕκαστος
τὸ ἐλάττωμα καὶ τὸν κύνδυνον, νὰ γνωρίξῃ καὶ νὰ γεύεται
τὴν ἀρετὴν ἥτις εἶναι ἡ νίκη κατὰ τῶν παθῶν, καὶ δεικνύουν
τὰς ἀμοιβὰς τὰς προσδιωρισμένας εἰς τὴν νίκην ταύτην, εἴτε
εἰς τοῦτον εἴτε εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Ἄλλ' αὕτη ἡ ἠθικὴ
δύναμις ἐνεργεῖ κατὰ ἀναλογίαν τῶν χαρακτήρων καὶ τῶν δυ-
νάμεων, καὶ ἐν γένει ἔχει ὀλίγην ἰσχύϊν ἐπὶ τῆς κλάσεως τοῦ
λαοῦ τοῦ ὀλίγον πεπαιδευμένου.

Ἐξ ὄλων αὐτῶν τῶν παθῶν, τὸ ἀγριώτερον, ὅπερ εἶναι ἡ
μῆτηρ ὄλων τῶν λοιπῶν, εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια, καὶ ἀμέσως
μετ' αὐτὴν ἡ πλεονεξία, ἥτις εἶναι ἄλλο εἶδος ὑπερηφάνειας·
καθότι ὁπόταν ἐπιθυμῇ τις νὰ ἔχῃ περισσότερα ἀπὸ τοὺς
ἄλλους, ἐπιθυμεῖ τοῦτο διὰ νὰ ὑπερέχῃ αὐτῶν. Αὐτὰ τὰ
δύο πάθη κινοῦν ἀκαταπαύτως τὸν κόσμον, καὶ ἐπαπειλοῦν
τὴν καταστροφὴν του.

Αὐτὰ τὰ δύο πάθη χαλιναγωγούμενα ἐσωτερικῶς ὑπὸ τῆς
ἠθικῆς καὶ τῆς θρησκείας, περιστελλονται ἐξωτερικῶς διὰ τῆς

ἔξω τῶν κοινωνικῶν σεβασμῶν, αἱ ὁποῖαι ὀνομάζονται ἐξευ-
γενισμὸς· καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει σχέσις ἀναγκαία μεταξὺ
τῶν συνθηκῶν καὶ τῶν ἀναγκῶν μας, τὸ ἔθνος τὸ πλεόν
μάταιον, εἶναι, κατὰ φυσικὸν λόγον, τὸ πλεόν πεπολισμένον.
Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν πολλοὶ παρατηρητὰι εἶπον, ὅτι ἡ Γαλ-
λικὴ ματαιότης ὑπερβαίνει καθ' ὅλα τὰ μέτρα τὴν ἀνθρώπι-
νον ματαιότητα.

Ἐντεῦθεν δύναμαι νὰ ἐξάξω τὴν ἐξῆς συνέπειαν, ἥτις ἐλύ-
πησε πάντοτε τὸν φιλόσοφον καὶ ἐξέπληξε τὸν νομοθέτην, ὅτι
δηλ. ὑπάρχει εἰς τὸν ἄνθρωπον τοιαύτη κακία, ὡστε ὅταν
θεωρῇ τὸν πλησίον του πλουσιώτερον, ἰσχυρώτερον καὶ σοφώ-
τερον, ἢ ὑπερηφάνεια ὑψώνει φωνὴν εἰς τὴν καρδίαν του, ἥτις
τὸν παρακινεῖ νὰ μιμηθῇ τὸν Κάιν κατὰ τοῦ Ἄβελ.

Μικρὸς τις λαὸς τῆς ἀρχαιότητος, ἔκαμε χρῆσιν τοῦ ἐπο-
μένου ἀξιώματος: Ἄν τις μετὰ ξὺ ἢ μ. ὦν θ. ἔ. λ. εἰ
νὰ ἐξέχῃ, ἀς ὑπάγῃ νὰ ἐξέχῃ ἀλλ' ἀλαχοῦ. ἢ
εὐχῆς ἔργον ἤθελον εἶσθαι, ἂν τὸ ἀξίωμα αὐτὸ, τὸ ὁποῖον
εἶναι αὐτόχρημα μωρὸν, ἤθελον εἶσθαι τὸ ἀξίωμα τοῦ κόμ-
ματος, τὸ ὁποῖον ἐξουσίασεν ἐν τῇ Γαλίᾳ· ἀλλὰ τοῦ κόμ-
ματος αὐτοῦ ἀξίωμα ὑπῆρξε τὸ ἐπόμενον ἢ ὄνατος
εἰς τὸν ὅστις ἀξίε εἰ μᾶλλον ἢ μ. ὦν.

Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι μία δύναμις ἐκτακτος, ὁποῖαν δύναται
νὰ φαντασθῇ τις, ἢ τοῦ ἄδου δηλ. δύναμις, ἤθελον ἐξέλθει τῶν
ἀλύστων τῆς διὰ νὰ κυβερνήσῃ τὴν σφαιραν μας, καὶ ἤθελον
εἶπει εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἢ Πρέπει ν' ἀναγεννηθῇ ὁ κόσμος
ὁ πρὸ πολλοῦ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς δουλείας καὶ τῆς δυσει-

λη όμως εστάθη η άπορία μας, πληροφορούμενοι ότι εις ουδέν έχρησήμευσεν η επιμονή σας προς την έντιμον επιτροπήν των ήνωμένων Ασφαλιστικών Έταιριών, εις την πρώτην συνεδρίασιν του Λόιδ Αυστριακού, διά να συμβιβασθώσι τα πνεύματα και ν' αποφύγωσι τας προσβολάς, μετριαζομένων και ουδετερουμένων των όσα εις αυτάς τας αποφάσεις ήσαν προσβλητικά, άδικα και εις τον ύπερτατον βαθμόν επιζήμια εις τό σημαντικώτατον εμπόριον ταύτης της πόλεως μετά της Ελλάδος, και ότι μετ' επιμονής η ήθηείσα επιτροπή απέρριψε μίαν τοιαύτην δικαίαν αίτησιν. Άλλ' η άπορία μας έτι μάλλον έφθασεν εις τό επάπειρον, άρ' ου άνεγνωσαμεν εις τον αριθ. 138 της εφημερίδος του Λόιδ Αυστριακού δημοσιευομένην διά του τύπου την άπόφασιν εκείνην την ύβριστακήν κατά του έθνους και κατά της Έλληνικής Σημαίας. Κατά συνέπειαν τούτων, λαμβάνομεν την τιμήν να σας γράψωμεν την παρούσαν, διά να σας εκφράσωμεν ότι αποδεχόμεθα, και σας ευχαριστούμεν δι' όσα επράξατε, και σας παρακαλούμεν ν' ακολουθήσετε τον αυτον δρόμον, διαβεβαιούντες εις ύμεις την αμετάστρεπτον συναίνεσίν μας, και πλήρεις σεβασμού μένομεν.

Άμβρόσιος Σ. Ράλλης, Θεόδωρος Δούμας, Μ. Α. Ροδοκανάκης, Μ. Δ. Μαυροκορδάτος, Μ. Άγέλαστος και Συντ. Φ. Σκουλούδης, Ράλλης και Σεβαστόπουλος, Δ. Πλατυγένης, δι' επιτροπ. Αντωνίου Θ. Ράλλη, Ευστάθ. Ράλλης, Δημ. Γαλάτης και υίος, Α. Κ. Βούρος, Α. Ράλλης, Γ. Μ. Απαλύρας, Γ. Π. Σαλβάγος, Α. Μέλερ, Κ. Π. Μαυρογορδάτος, Α. Καριδιάς, Άδελφοί Γαλάτη, Υιοί του Θωμά Γαλάτη Γ. Μ. Ροδοκανάκη, Κ. Γ. Στεροπούλος, Δ. Ν. Αποστολόπουλος, Νικόλαος Α. Βούρος, Άγγελος και άδελφοί Ρωμάνου, Γ. Τ. Χ. Κωστή, Αντώνιος Δημητρίου, Ιωάννης Σαριγιάννης. Έξακολουθούν όλον εν ύπογραφόμενοι εις τό παρόν έγγραφον.

Δέν γνωρίζομεν εισέτι κατά πόσον είναι άληθής η φήμη την όποιαν ο Κ. Ρ. Παλαμίδης, και μετά τούτον η ευσυνειδητος αντιπολιτεύσεις διέδωσαν περι του διορισμού του Κ. Χρηστίδου ως πρέσβεως εις Κωνσταντινούπολιν. Πλήν ευχόμεθα η φήμη αυτή να ήτο άληθής· διότι τότε τα μεγάλα έμπορικά της Ελλάδος συμφέροντα θέλουν προστατεύεσθαι του λοιπού εις την Τουρκίαν από άνδρα, του όποιου τον πατριωτισμόν, την ικανότητα και τιμιότητα δέν άμφισβητούν ουδ' αυτοί οι έχθροί του! Ο διορισμός του Κ. Χρηστίδου, εάν

ήναι άληθής, ως διαδίδει η αντιπολιτεύσεις, όχι μόνον έμποιεί τιμήν εις την Κυβέρνησιν, αποδίδουσαν δικαιοσύνην εις ένα πρωταγωνιστήν ειλικρινή φίλον της πατρίδος, και άφοσιωμένον εις τον θρόνον, αλλά διά του διορισμού τούτου η Κυβέρνησις της Ελλάδος δίδει νέας έγχυσεις ειλικρινούς φιλικής προς την Όθωμανικήν Πύλην, την όποιαν οι ιδιοτελείς βασιδιούργοι, έχθροί της άμοιβαίας άρμονίας και της προόδου των δύο όμορων επικρατιών, παρέσυραν πολλάκις εις λάθη ένεκα ιδιοτελών σκοπών.

Ο Κ. Χρηστίδης άνήκει εις την τάξιν εκείνων των γνησιών Έλλήνων, όστινες φρονούσιν, ότι εκ μόνης της ειρήνης, του έξευγενισμού, της εργασίας και της βαθμηδόν και ώρίμου εφαρμογής των φιλελευθέρων θεσμών γεννιέται η άληθής πρόοδος των κοινωνιών· αποδείξεις η διαγωγή του και ως ύπουργού και ως πρέσβεως εις Κωνσταντινούπολιν.

(Εκ του Φύλλου του Λαού)

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Η Γερουσία απέρριψε τό ύφ' ενός βουλευτου προταθέν νομοσχέδιον, περί του να φέρωσιν άριστερόν όλιο οι πληρεξούσιοι της τελευταίας εν Αθήναις σχροτηθήσεις εθνικής συνλεύσεως, τό όποιον ενέκρινεν η βουλή και παρεδέχθη· ο δε τύπος της αντιπολιτεύσεως εύρε πάλιν άφορμήν να φωνασκή κατά του ύπουργείου, ως να επρόκειτο περι ύπουργικού ζητήματος, και ως να ενδιαφέρη εις τό ύπουργείον, αν οι πληρεξούσιοι της τελευταίας ταύτης εθνικής συνόδου θα φέρωσιν η δέν θα φέρωσιν άριστεία. Άλλά τι να γίνη, άφου άφ' ενός μόν άπαιτείται ύλη, εστω και η άηδεστερα, διά να παραγεμίζονται αι στήλαι των εφημερίδων, και άρ' έτέρου πρέπει να εύρίσκουν πάντοτε οι συντάκται των εφημερίδων άφορμήν τινά, διά να ύβρίζωσιν όπωσδήποτε, χωρίς να κατανοώσιν ότι πράττωσι τό της Γαλής του Αισώπου, και ότι δι' αυτου του θαναύσου τρόπου του διαχειρίζεσθαι τον τύπον, απέκτειναν αυτον, και εστέρησαν τό ένθνος από τα καλά τα εκ της ελευθεροτυπίας προκύπτοντα.

— Εις τό προηγούμενον φύλλον μας κατεχωρήσαμεν τό έγγραφον της παραιτήσεως από την ύπερεσίαν του κυρίου Δ. Κ. Δούκα Νομάρχου της Αχαΐας· αλλά διά τό πολυ της ύλης δέν έμεινεν πλέον τόπος εις τας στήλας μας, διά να εκθέσωσιν ποίαν έντύπωσιν έκαμαν εις τούς συμπολίτας μας αι ύμνοι και αι έπευφημίαι, τας όποιας ο τύπος της αντιπολιτεύσεως έκαμεν ύπερ αυτου του κυρίου Δούκα.

δαιμονίας και να καταστραφώσιν όλαι αι ιδέαι. Τα πάντα άνήκουν εις τούς μηδέν έχοντας. Πάσα άριστοκρατία είναι άποτρόπαιος, η δε ιδιοκτησία είναι άριστοκρατία· καθότι δέν ύπάρχει άληθής ιδιοκτησία, ειμή η ύπαρξις του λαού, του όποιου έχθροί είναι πάντες οι πλούσιοι, οι έχοντες ικανότητα, οι επιστήμονες, οι καλώς ανατετραμμένοι και οι βιομήχανοι. Η φιλανθρωπία συνίσταται εις τό να πράττη τις τα πάντα ύπερ του λαού, και κατά συνέπειαν εις τό να καταστρέφη τούς έχθρούς του. Όλα λοιπόν τα εις τούτο τείνοντα μέτρα είναι καλά, νόμιμα και ένδοξα. Η συκοφαντία είναι καλή και η δολοφονία άρετή. Πάν ό,τι οι άριστοκράται και οι μετριόφρονες, όστινες είναι χειρόνες των άριστοκρατών, όνομάζουον έγκλημα, ληστείαν και κακουργίαν, είναι πατριωτισμός, έξαψις φρονήματος και ενέργεια. Ας δοξασθώμεν ένθεν φέροντες αυτά τα όνόματα, τα όποια οι τίμιοι άνθρωποι θεωρούν ως άτιμα, ας κατασταθώμεν άξιοι λησταί, φονείς και κακούργοι. Δέν είναι πατριώτης, ειμή όστις δύναται να πή ήν ποτήριον αίματος. Δέν ύπάρχει άλλη ήθική, εκτός της ελευθερίας, ουδέ λατρεία εκτός της ελευθερίας. Πάσα άλλη λατρεία είναι φανατισμός, και κάθε φανατικός πρέπει ν' αποθάνη. Τιμή και άμοιβή εις τον όστις ήθελε καταμηνύσει τον πατέρα, την μητέρα, τον άδελφόν, την αδελφήν, τον ευεργέτην και τον φίλον του, και τούς φέρει ο ίδιος εις τον τόπον της κατάδικης. Άλλοίμονον εις τον όστις φανή εύπλαγος και όμιλήσει περι τάξεως και δικαιοσύνης· ο τοιοϋτος είναι συνωμότης, και ένεκα τούτου μη φεισθήτε ουδέ την σύζυγον, ουδέ τα τέκνα του, διότι είναι έχθροί, είναι λυκόπουλα. Ενί λόγφ δύνασθε

να πράξητε τό πᾶν, να συντρίψητε τό πᾶν, να κατακλείσητε τό πᾶν, να έξορίσητε τό πᾶν, να φονεύσητε τό πᾶν και ν' αναγεννήσητε τό πᾶν.

Ο αναγνώστης όστις δέν έχει ουδεμίαν της επανάστασεως μας ιδέαν, ήθελε κραυγάζει παρευθής! Η ύπόθεσις την όποιαν κάμνετε είναι παίγνιον της φαντασίας, και τούτο αποδεικνύεται εκ του ότι έφέρατε εις την γην του άδου την δύναμιν, διά να είπη εις τούς ανθρώπους όσα πρό όλιγου εξέθεσατε, τα όποια κάμμία ανθρώπινος δύναμις, ουδέ αυτοί οι πλέον αποτρόπαιοι τύρανοι εξέφρασαν. Είναι μόν άληθές, ότι έκαστος εκ των τυράννων αυτών ενήργησε τινά άρ' όσα εξέθεσατε, ουδεις όμως τα ενήργησεν όλα, και αν τις εξ αυτών ήθελεν εισθαι ικανός να τα ενεργήση, ήθελε καταστραφή.

Απαντώ εις ταϋτα. Πρίν ιδω ό,τι ιδον, ήθελα είπει και εγώ ταϋτά, όσα με είπας σύ αναγνώστα· προκειμένου όμως ήδη να εφαρμόσω την ύπόθεσιν εις τα γεγονότα, την ώθη μακρότερα και λέγω. Υποθετίσθω ότι η δύναμις αυτή υπερισχύει τοσοϋτον, ώστε κατασταίνει τό λεκτικόν αυτό καθήκον και έξιν παντός όστις έξασκεί όποιανδήποτε δύναμιν, παντός δημοσίου υπαλλήλου, και ότι μεταξϋ είκοσιπέντε εκατομμυρίων ανθρώπων, πάντες όσοι όμιλοϋν δημοσίως και όσοι γράφου, δέν γράφου, ουδέ όμιλοϋν άλλως, οι μόν κατά πεποίθησιν, οι δε από φόβον, ενώ τό ύπόλοιπον των ανθρώπων αυτών τηρεί άπόλυτον σιωπήν. Τι θέλει προκύψει, έρω τώμεν έντεϋθεν;

Η ύπόθεσις αυτή σε φαίνεται αναγνώστα πλέον άπαράδεκτος παρά η άλλη, μολοντούτο άμφοτέρα είναι γεγονότα.

Οι Έρμουπολίται γνωρίζαντες εκ του πλησίον των κύριων Δούκα και ως δημόσιον υπάλληλον και ως ιδιώτην, κατέκριναν την Κυβέρνησιν, ότε άνοικείως είχε θέσει τον άνθρωπον αυτον εις τοσοϋτον ύψηλήν θέσιν· έγέλω, δέν όταν άνεγίνωσκον τας εφημερίδας της αντιπολιτεύσεως, αι όποιαι τοσοϋτον τον έξύμνησαν.

Το καλ' ήμεις, συγχαίρομεθα την Κυβέρνησιν, διότι άπηλάγη από την δικαίαν κατάκρισιν ενός λαού, όστις, τό επαυαλέγομεν, έγνώρισεν εκ του πλησίον και ως ιδιώτην και ως δημόσιον άνθρωπον τον κύριον Δούκαν, συγχαίρομεθα ταϋτο χρόνως και την αντιπολιτεύσιν, διά τό έξοχον άπόκρημα της του κυρίου Δούκα συμμαχίας.

— Επανηγγύρισθη και ένταϋθα λαμπρώς κατά τό ένεστίαι έτος η επέτειος εθνική έορτή της 3. Σεπτεμβρίου.

Η έορτή αυτή ήθελε τελείσθαι μετά μεγαλητέρας λαμπρότητος εις όλον τό Έλληνικόν κράτος, αν εκ των κυρίων βουλευτών και Γερουσιαστών μας οι περισσότεροι δέν ήθελον θεωρεί τό συντάγματικόν πολιτεύμα, τό άποκτηθέν κατά ταϋτην την ένδοξον και λαμπράν ήμέραν, ως άποκλειστικήν κληρονομίαν των, και ως μέσον του να ευχαριστήσωσι τας ιδιοτελείας των, με την θυσίαν των εθνικών συμφερόντων. Η έορτή αυτή, τό επαναλέγομεν, ήθελε τελείσθαι μετά μεγαλητέρας λαμπρότητος, αν οι λαοί της Ελλάδος, όστινες μετά χαράς και αγαλιάσεως ήσπάσθησαν την 3. Σεπτεμβρίου, ήθελον άρξίσαι ν' απολαμβάνωσι τα πλεονεκτήματα, τα όποια υπέσχετο αυτή. Άλλ' η εθνική καχεξία, αναπόφευκτος συνέπειαν των άνοικομητών βουλευτικών και Γερουσιαστικών αξιώσεων, και η κυβερνητική αδράνεια, συνέπειαν και αυτή των αξιώσεων αυτών, ως εκ των όποιων κατασταίεται δυσκολωτάτη η επί τα κρείττω διαβήθμισις της έσωτερικής και έξωτερικής ύπερεσίας, πικραίνει την γλυκύτητα την όποιαν αισθάνεται έκαστος, όταν ένθυμηθή τας εύτυχείς συνεπειάς, τας όποιας ήρχισαν να προσδοκώσιν οι λαοί της Ελλάδος όταν έπληροφόρησαν την μεταβολήν της 3. Σεπτεμβρίου.

Είθε τα παθήματα της άναξιοπασχούσης πατρίδος μας να μάς σωφρονήσωσι, διά να έορτάσωμεν εις τό μέλλον, χωρίς ν' αναμινύεται η χαρά μας με λύπην, την λαμπράν ταϋτην και έξοχον έορτήν της 3. Σεπτεμβρίου, ήμέρας καθ' ην έπεσφραγίσθησαν αι εθνικαί μας ελευθερίαι.

Κατά την έορτήν ταϋτην έψάλη δοξολογία εις τον ένταϋθα Ιερόν ναόν της Μεταμορφώσεως, εις ήν παρευρήθησαν, όλαι αι δημόσιοι και δημοτικά άρχαι, την δ' έσπεραν έρωτίσθησαν όλα τα δημόσια και δημοτικά καταστήματα, και τινε των πολιτών οικία.

Η δύναμις αυτή την όποιαν φανταζόμεθα ως δύναμιν του άδου, υπήρξεν η των Ιακωβίνων δύναμις, και τό λεκτικόν αυτό τό όποιον κατέστη πηγκόσμιος νόμος, εις δύο έτών διάστημα, είναι τό επαναστατικόν λεκτικόν.

Άλλά τίνι τρόπφ κατέστησαν οι άνθρωποι όυτοι τοσοϋτον ισχυροί; Τίνι τρόπφ δέ τό λεκτικόν αυτό κατέστη τό επικρατούν; Από μίαν τερατιώδη εφεύρεσιν, άπαντώμενης της όποιας την ιδέαν ουδεις λαός συνέλαθε· διά της πρωοδειτικής δηλαδή αύξήσεως της ισχύος τερατωδών συνάψεων, των καιλιερωθεισών υπό τό όνομα λα ε κ α ι ε τ ρ ι α ι. Αυται υπήρξαν ο μοχλός ο τα πάντα σείσας, και τό ρόπαλον τό τα πάντα συντρίψαν.

Ίδωμεν ότι η πρώτη των εταιριών αυτών, η των Ιακωβίνων δηλαδή, έυστήθη άνεκαθεν τυχαίως, και ότι έπομεινώς απέκτησεν υπόληψιν, ήτις από ήμέρας εις ήμέραν ήξανεν η των Feuillans ήτις δέν ήτον άνεκαθεν ειμή διαμελισμός, και ήθέλησε να καταστή αντίζηλος εκείνης, λαβούσα έπομεινώς τό όνομα, μ ο ν α ρ χ ι κ ο ν C l u b, και άφοσιώθεισα εις την υπεράσπισιν του θρόνου, τον όποιον αναφανδόν επάπειλου οι Ιακωβίνοι, δέν ήδυνήθη πάποτε να ίσοσταθμίση την των Ιακωβίνων δημοτικότητα, ήτις έφαινετο τότε συνδεμένη μετά της ελευθερίας, ο δε θεμελιωτής της Clermont-Tonnairre νέος με πολλήν ικανότητα, με άρετην και με άνδρείαν, εις εκ των άρχηγών της των εύγενών μειονοψηφίας τοσοϋτον αγαπώμενος υπό του λαού κατά τό 1789, και καταστάς έπομεινώς τοσοϋτον μισητός ύπ' αυτου. Ο Clermont-Tonnairre λέγω, όστις είχε προσκολληθή εις την συνταγματικήν βασιλείαν, διότι την έθεώρει ως μόνην βάσιν

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Αναγινώσκωμεν τὸ ἐπόμενον ἄρθρον εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἡχὼ τῆς Ἀνατολῆς.

Εἰς ἐν τῶν προηγουμένων φύλλων μας ἀνεφέραμεν τὴν φθορὰν, τὴν ὁποίαν κάμνει ἡ χολέρα εἰς τὴν Περσίαν, εὐχρηθὲν εἶναι τὴν λέξιν ἢ Ὀθωμαν. κυβέρνησις προφυλακτικὰ τινα μέτρα εἰς τὰ μεθόρια. Ἐν ἔτος παρῆλθεν ἤδη, ἀφ' οὗ ἡ χολέρα ἐπέστη εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, αἱ δὲ ἐφημερίδες καταδεικνύουσιν τὴν φθορὰν τὴν ὁποίαν ἐπροξένησε νῦν μὲν εἰς ἐν μέρος, ἀλλοτε δὲ εἰς ἄλλο· ἀλλ' ἐνόσω ἡ μάστιξ αὕτη ἐπεριόριζοτο εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ὅπου φαίνεται ὅτι ἔχει τὴν καταγωγὴν τῆς, τὸ κοινὸν ὄλιγον ἐταράχθη· νῦν ὅμως ὅτε εἰσέδυσεν εἰς τὴν Περσίαν, δύνανται τις νὰ εἴπῃ ὅτι προσήγγισεν ἐπὶ τῶν θυρῶν μας, ἀν λάβῃ διεύθυνσιν πρὸς ἡμᾶς, ἐνεκα τῆς ταχύτητος μὲ τὴν ὁποίαν διατρέχει τὰ μεγαλύτερα ἀποστήματα. Τέλος πάντων ὁ κίνδυνος φαίνεται ὅτι ἀπομακρύνεται· διότι κατὰ τὰς τελευταίας ἐκ τοῦ Ἐρζερούμι εἰδήσεις, ἡ χολέρα ἠλαττώθη σημαντικώτατα εἰς Τεχεράν καὶ εἰς τὰ περίεξ αὐτῆς τῆς πόλεως· ἀντὶ δὲ νὰ προχωρήσῃ πρὸς ἡμᾶς, φαίνεται ὅτι διευθύνεται πρὸς τὸ Ἰσπαχάν. Ἐν τούτοις ὅμως εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἡ πορεία τῆς χολέρας εἶναι ἰδιότροπος, καὶ νομίζομεν ὅτι εἶναι σφάλμα τὸ νὰ κολακεύομεθα, ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς ἀσφάλειαν. Τὰ σύνορα τὰ διαχωρίζοντα τὴν Τουρκίαν ἀπὸ τὴν Περσίαν εἶναι ἀρκετὰ ἐκτεταμένα, καὶ πανταχόθεν ἀνοικτὰ, καὶ μολούσι οἱ ἱατροὶ δὲν εἶναι σύμφωνοι ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀσθενείας αὐτῆς, καὶ ὡς πρὸς τὸν τρόπον καθὼν διαδίδεται, πολλοὶ ἐξ αὐτῶν τὴν θεωροῦν ὡς λοιμικὴν, καὶ ἡμεῖς ἐπιμένομεν εἰς τὸ ὅτι εἶναι φρονήσεως ἔργον, τὸ νὰ ληφθῶσι προφυλακτικὰ τινα μέτρα· δύνανται νὰ σταλῶσι τοῦλάχιστον ἱατροὶ τινες ἐπιφορτισμένοι μὲ τὸ καθῆκον τοῦ ν' ἀκολουθῶσι τὴν πορείαν τῆς μάστιγος ταύτης. Ὡμίλησμεν πρό τινας καιροῦ περὶ τῆς σποραδικῆς χολέρας, ἡ ὁποία ἐθυσίασε πολλοὺς ἐν τῷ Λονδίῳ, ἐκ δὲ τῶν τελευταίων εἰδήσεων πληροφοροῦμεθα, ὅτι καὶ εἰς τοὺς Παρισίους συνέβη σημαντικὸς ἐπιδημικὸς θάνατος· καθότι ἐνθὺ ἀριθμὸς τῶν κατ' ἐκάστην τακτικῶς ἀποθνήσκόντων ἦτο 55 ἢ 60 τῆν ἡμέραν, ὑψώθη εἰς 180. Εἰς τὴν Τουλώνην ἐπαρατηρήθησαν τὰ αὐτὰ τοῦ Λονδίνου συμπτώματα, ὅλοι δὲ οἱ ἱατροὶ ἦσαν σύμφωνοι νὰ διακηρύξωσι τὴν ὑπαρξίν τῆς σποραδικῆς χολέρας, ἧτις ἔκαμε πολυάριθμα θύματα.

τῆς Γαλλικῆς ἐλευθερίας, καὶ ὅστις πίπτων ὑπὸ τὰ κτυπήματα τῶν φονέων του εἶπεν· ἀλλ' οὐ μόνον! τὴν εὐτυχίαν τῶν μόνον ἐπεθύμησα. Ὁ Clermont — Tennaire ἀρπαγείσθαι ἀπὸ τὸ τμήματου, τὸ ὅποιον τὸν ἠγάπα καὶ τὸν ἐσεβάζετο, ἐσφάγη τὴν 10 Αὐγούστου ἔτος τῆς ὀδοῦ, χωρὶς νὰ κατηγορηθῆ διὰ κανὲν ἔγκλημα. Τὸ Club τῶν 1789 τὸ ὅποιον δὲν ἦτον εἰμῆ Club, καὶ τὸ ὅποιον ἐσταθῆ κατὰ μίμησιν τῶν Ἀγγλων, τοὺς ὁποίους ἤθελον τὸτε νὰ μιμῶνται κατὰ πάντα, κατέστη ὑπὸ τὸν τίτλον, Λαϊκὴ Ἐταιρεία, ἡ φιλικὴ τῶν καταστροφῶν τῆς Γαλλίας. Ἡ κατ' ἀρχὰς ὑποστήριξις τοῦ κοινοῦ ὑπὲρ τῶν Ἰακωβίτων, τὸ σέβαστον πρὸς τοὺς νόμους τὸ ὅποιον ἐπέστησεν, καὶ ἡ ἀντιπαρὰ τὴν ὁποίαν παρεῖχον οὗτοι προετοιμάζοντες καὶ ἐπιτελοῦντες τὰς ἀποράξεις τῆς συντακτικῆς συνόδου, συνέτασαν εἰς τὸ νὰ πραχθῆ τότε μέγιστον σφάλμα, τοῦ ὁποίου ἀσυνέπειαι πολὺ ἀρχῆ ἀνεγνωρίσθησαν, καὶ εἰς τὸ ὅποιον ἐνυπῆρχε τὸ ἐλάττωμα τοῦ Γαλλικοῦ πνεύματος, ἐνεκα τοῦ ὁποίου δὲν συνισθάνονται τὴν σπουδαιότητα τῆς πολιτικῆς καὶ συντηρητικῆς ἀρχῆς, ὥστε νὰ μὴν ἀνέχονται τροπολογίας. Ἡ ἀρχὴ αὕτη, τὴν ὁποίαν οἱ Γάλλοι μόνον ἦσαν ἱκανοὶ νὰ λησμονήσωσι, καθίσταται κώλυμα ὥστε κάμναι ἰδιωτικὴ ἐταιρεία νὰ μὴν δύναται νὰ λάβῃ τὴν παραμικρὰν ἐπιφάνειαν νομικοῦ χαρακτῆρος· καθότι τοῦτο εἶναι προφανὴς ἀρπαγὴ ἢ ἐκ μέρους τῶν ἰδιωτῶν, οἵτινες ἀντιποιῶνται πᾶν ὅ,τι ἀνῆκει εἰς τὰς ἀρχάς, ἐξ οὗ προκύπτει ἐντελής ἀναρχία. Ἡ ἀλήθεια αὕτη εἶναι τοσοῦτον ψηλαφητὴ, ἡ δὲ δημόσιος ἠσυχία καὶ τὰ δικαιώματα ἐκάστου πολίτου τοσοῦτον κατὰ τοῦτο ἐνδιαφέρονται, ὥστε κάμναι Κυβέρνησις εἴτε καλὴ εἴτε

Ἐξ ἄλλου μέρους, ἐξ ἐπιστολῶν τῆς Βυρυττοῦ τῆς 29. Αὐγούστου πληροφοροῦμεθα, ὅτι ἡ χολέρα κάμνει φθορὰν εἰς τὰς πόλεις τῆς Μεδίνης καὶ Μέκκας. Ἄν αἱ εἰδήσεις αὗται ἐπιβεβαιωθῶσι, Κύριος φυλάξοι, ἡ Τουρκία καὶ ἡ Αἴγυπτος αἱ ὁποῖαι ἔχουν πολυάριθμους σχέσεις μὲ ταύτας τὰς ἀγίας πόλεις, οφείλου ἀναντιρρήτως νὰ λάβωσι μέτρα τινα, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ἐπικαλούμεθα τὴν προσοχὴν τῆς Ὑψηλῆς Πόρτας. Ἐπὶ τέλους γνωρίζομεν, ὅτι ὅλα τὰ περιστατικὰ ταῦτα ἐπροκάλεσαν τὴν δραστηριότητα τοῦ ἀνωτάτου ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου, καὶ ὅτι ἀναφορὰ ὀρίζουσα τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ληφθῶσι πρὸς προφύλαξιν τῆς δημοσίου ὑγείας, ἐγένε δεκτὴ κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς παρελθούσης τριτῆς, καὶ διευθύνθη εἰς τὴν Α. Ε. τὸν Φετῆν Πασσᾶν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐφημερίδα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὴν 16 Σεπτεμβρίου (ε. ν.) ἐμελλε νὰ ἀρχίσῃ ἡ ἀνάκρισις τῆς δίκης τοῦ Σταματιάδου, κατηγορουμένου ὡς ἀποπειραθέντος νὰ φονεύσῃ τὸν Πόληγικον τῆς Σάμου. Ἡ δίκη αὕτη θέλει δικασθῆ ἀπὸ ἐπιτροπὴν συγκειμένην ἀπὸ τὸν Ἐρεβρὶκ Βέην, ἀπὸ τὸν Δαλαὰτ — Ἐρέντην, ἀπὸ τὸν Ἐμὴν Ἐρέντην, ἀπὸ τὸν Γιουσοῦφ Χαδζάρ, ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Μουσοῦρον καὶ ἀπὸ τὸν Κηρύκον ἐπίτροπον τῆς Πρωσικῆς Πρεσβείας, τῆς ὁποίας ἐπιτροπῆς Πρόεδρος θέλει εἶσθαι ὁ Χαβζι — Πασσᾶς.

Ἡ Βουλὴ τῶν Πατρικίων τῆς Γαλλίας συνεδρίασασα τὴν 27 Αὐγούστου, ἐκήρυξε τὸν Ἰωσήφ Ἐνρίκον ἐνοχὸν ἀποπειρας φόνου κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Βασιλέως, κακουργήματος προβλεπομένου ἀπὸ τὰ ἄρθρα 86 καὶ 88 τοῦ Ποινικοῦ νόμου· καὶ ἐπειδὴ αἱ ποιναὶ πρέπει νὰ μετριάζωνται κατὰ τὰ περιστατικὰ τὰ χαρακτηρίζοντα τὸ κακούργημα, τὸν κατεδίκασεν εἰς δεσμὰ διὰ βίου.

Ἡ Βουλὴ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Γαλλίας ἐξελέξατο τὸν Πρόεδρόν της καὶ τρεῖς Ἀντιπροέδρους, μένει ἀκόμη νὰ ἐκλέξῃ τὸν τέταρτον ἀντιπρόεδρον, τοὺς τέσσαρας γραμματεῖς καὶ τοὺς δύο Ταμίτας. Ὁ κύριος Σωζέτος ἐξελέχθη Πρόεδρος διὰ πλειονοψηφίας 223 ψήφων κατὰ 98. αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν πρὸς τὸν Ὀδηλλόν — Βαρότ.

Ὁ Ἀρόδος Παλμερστὸν ἐδηλοποίησεν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν κοινῶν, ὅτι προσέφερεν εἰς τὰς κυβερνήσεις τῶν Ἠνωμένων ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ Μεξικῶ τὴν μεσολάβησιν τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως· ὅτι δὲ ἡ προσφορά του συνετάχθη εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἐπρεπεν ἐξ ἀνάγκης νὰ λάβῃ ἀπάντησιν. Εἶναι γνωστὸν ὅτι καὶ ἄλλη ἄμεσος πρότασις μεσολαβήσεως ἐγένε πρὸς τὰς ἠνωμένας ἐπαρχίας ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπουργείου, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἐδόθη

κακὴ, δὲν ὑπέφερε πώποτε νὰ προσβληθῆ ὅπωςδὴποτε ἡ παγκόσμιος αὕτη ἀρχὴ ἢ ἀφορῶσα τὴν νόμιμον τάξιν. Τίς λοιπὸν μᾶς ἠνάγκασεν εἰς ταύτην τὴν λήθην τοῦ κοινοῦ νοῦς; Δὲν εἶναι ἀδιάφορον τὸ νὰ ἴδωμεν τὸν δρόμον διὰ τοῦ ὁποίου ἐφθάσαμεν εἰς τοῦτο.

Μολοντί ὅτε κατὰ τὸ ἔτος 1791 οἱ πληρεξούσιοι τοῦ ἔθνους ἐνησχολοῦντο εἰς τὸ Σύνταγμα, οἱ Ἰακωβῖνοι δὲν ἀπετέλουν εἰμῆ φατριάν, ἀλλὰ φατριάν ἐπικινδύνως ἰσχυράν· μολοντί οἱ σύνδεσμοι μετὰ τῆς μητρὸς ἑταιρίας ὑπῆρχον πολυάριθμοι καὶ ἐνεργητικοὶ μολοντί τὸ σκάνδαλον τῶν συζητήσεων, τῶν ἀποφάσεων καὶ τῶν ἀποστολῶν τῶν ἐτρόμαζον ὅλους τοὺς καλοὺς πολίτας, ἡ συντακτικὴ σύνοδος παρεδέχθη μετὰ τῶν θεμελιωδῶν θεσμοθεσιῶν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ συνέρχεσθαι ἡσύχως καὶ ἄνευ ὄπλων. Τὸ κατ' ἐμὲ ἀμυριβάλλω, ἀν τὸ δικαίωμα αὐτὸ τοῦ συνέρχεσθαι ἡσύχως καὶ ἄνευ ὄπλων, τὸ ὅποιον ἐγένε παραδεκτὸν τοσοῦτον ταχέως καὶ ἀορίστως, καὶ τὸ ὅποιον εἶναι ἀπλουστάτη συνέπεια τῆς φυσικῆς καὶ πολιτικῆς ἐλευθερίας, ἐπρεπε νὰ λάβῃ θέσιν εἰς τὸ Σύνταγμα· ἀλλὰ τὸ βέβαιον καὶ τὸ ὅποιον ἐπρεπεν ἀπολύτως νὰ γίνῃ εἶναι, ὅτι ἐπρεπε νὰ γίνῃ παραδεκτὸν ὑπὸ τοὺς ἐπομένους ὅρους.

Καθόσον ἀφορᾷ τὰς ἰδιωτικὰς συνελεύσεις ἢ ἐταιρίας, τὰς ὁποίας δυνάμει τοῦ φυσικοῦ καὶ πολιτικοῦ δικαιώματος δύνανται νὰ σχηματίσωσιν οἱ πολῖται περὶ ἀντικειμένων τῆς ἐκλογῆς των, δὲν συγχωρεῖται νὰ ἔχωσιν εἰς κάμναιαν περιστάσιν ἢ κατ' οὐδένα τρόπον χαρακτηρᾷ πολιτικὸν καὶ νόμιμον, ἀνήκοντα εἰς μόνας τὰς συνελεύσεις τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου συστανομένας, καὶ κατὰ συνέπειαν οἱ οὕτω πως συ-

κάμναι ἀπάντησις. Ἐν τούτοις θεωρεῖται ὡς βέβαιον, ὅτι ἤρχισαν νὰ γίνωνται διαπραγματεύσεις τινες περὶ εἰρήνης, μετὰ αὐτῶν τῶν δύο μαχομένων ἔθνων, κατὰ συνέπειαν τῆς μεσολαβήσεως ταύτης τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Ἐπαρχιῶν ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Βουλὴν τῶν ἀντιπροσώπων πίστωσιν ἐκ δύο ἑκατομμυρίων δολάρων, προβλέπων ὅτι θέλει πληρώσει μίαν πρὸς τὸ Μεξικὸν ἀποζημίωσιν. Ἡ Βουλὴ ἐπεψήφισε τὴν πίστωσιν ταύτην, ἀλλ' ἡ Γερουσία ἀπέρριψε τὴν πρότασιν ὅπως ὅμως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, αἱ διαπραγματεύσεις θέλου ἐξακολουθήσει, διότι ὁ πρόεδρος τὰς ἐπροκάλεσεν.

Ἡ Βουλὴ τῶν ἀντιπροσώπων παρεδέχθη ἐπομένως νομοσχέδιον ἐκ δύο ἑκατομμυρίων δολάρων, ὑπὸ τὴν τροπολογίαν τοῦ νὰ μὴν συστηθῆ πώποτε ἡ δουλεία ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὸ ὅποιον θέλει ἀγορασθῆ ἀπὸ τὸ Μεξικὸν διὰ τῆς ποσότητος ταύτης. Τὸ νομοσχέδιον αὐτὸ ἐπαρουσιάσθη ἐπομένως εἰς τὴν Γερουσίαν.

Ἡ Α. Α. ὁ Πάππας ἐπροσκάλεσεν ἐσχάτως ὅλους τοὺς πεπαιδευμένους τῆς ἐπικρατείας του, νὰ πέμψωσιν εἰς αὐτὸν ἀναφορὰς περὶ τοῦ καταλληλοτέρου κυβερνητικοῦ τρόπου.

Ὁ διορισμὸς τοῦ Καρδινάλη Γκόζη, ὡς Γραμματέως τῆς ἐπικρατείας, τὸν ὁποῖον ὅλη ἡ Ἰταλία ἐπαινεῖ διὰ τὴν ἱκανὸν καὶ τὸν χαρακτῆρα του, θέλει ἐπιφέρει μεγάλας βελτιώσεις εἰς τὴν Παπτικὴν Κυβέρνησιν.

Τὴν 14 Αὐγούστου [ε. ν.] συνέβη ἐν Ἰταλίᾳ μέγας σεισμὸς τὸν ὁποῖον ἠσθάνθη μᾶλλον ἡ Τοσκάνη. Ἡ Πίζα, τὸ Λιβόρνον καὶ ὅλα τὰ περίεξ αὐτῶν μέρη ὑπῆρξαν τὸ κέντρον τῶν φθοροποιῶν κλονισμῶν τοῦ σεισμοῦ αὐτοῦ. Εἰς τὴν Φλωρεντίαν, τὴν Λούκκαν, τὴν Γένουαν, τὸ Πιομβίνον καὶ τὴν Σιέννην ὁ κλονισμὸς ὑπῆρξεν ὀλιγώτερος ἰσχυρὸς. Ὁ κύριος Πίλλα καθηγητῆς τῆς γεωλογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πίζης ἔκαμε σπουδαίας παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ σεισμοῦ αὐτοῦ. Ἀξιοῖ ὅτι ὁ σεισμὸς διήρκεσεν 25 δευτέρα λεπτά, διαρκούντος τοῦ ὁποῦ ὅλα τὰ κτίρια τῆς πόλεως ὑπέφεραν κίνημα κυματῶδες, ἠκούσθη δὲ καὶ ὑπόγειος βροντῆ. Ὁ αὐτὸς καθηγητῆς ἀξιοῖ προσέτι, ὅτι ὁ κλονισμὸς ἦλθεν ἀπὸ τὸ βορειοδυτικὸν μέρος. Ἡ ἐκθέσις τὴν ὁποίαν κάμνει ὁ κύριος Πίλλα ἀναφέρει διαφόρους καταστροφὰς συμβάσας εἰς τὰς πεδιάδας, καὶ εἰς τὰ περίεξ τῆς πόλεως.

Τὰ ἐπὶ τῶν λόφων χωρία, τὰ κτισμένα ἐπὶ ἀμμόδους γῆ πέδου κατεδαφίσθησαν, διότι οἱ κυματισμοὶ τοῦ σεισμοῦ ἐσχίσαν τὸ κλονισθὲν γῆπεδιον ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐπαναπαύοντο

» νερχόμενοι, ἢ ἐταιρίας σχηματίζοντες πολῖται, δὲν δύνανται νὰ συσκέπτονται μῆτε ν' ἀποφασίζωσι περὶ πολιτικῶν ἀντικειμένων, μῆτε δύνανται νὰ υπογράψωσιν ὁμοῦ ἀναφορὰν ἢ αἴτησιν ὁποιασδήποτε. Ὅλοι αἱ ἀστυκαὶ λειτουργοὶ γίαι ἀνήκουν εἰς αὐτοὺς ἐντὸς τῶν νομίμων συνελεύσεων· ἀλλαγῆ δὲ ἐξασκούμεναι, θεωροῦνται ὡς ἀρπαγὴ τῆς τοῦ λαοῦ κυριαρχίας καὶ ὡς δημόσιον ἔγκλημα, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ καταστέλλεται καὶ νὰ κολάζεται παρευθὺς ἀπὸ τὰς ἀρμοδίους ἀρχάς.

Τὸ Σύνταγμα μας μολοντί ἦτον ἐλαττωματικόν, συνετάχθη μολοντοῦτο ἀπὸ ἄνδρας πολὺ πεπαιδευμένους, οἵτινες ὅμως παρεγνώρισαν τὰς ἀρχὰς ταύτας· ἀλλὰ καθόσον φαίνεται, εἴτε δὲν κατενόησαν τὴν σπουδαιότητα αὐτῶν, εἴτε δὲν ἐτόλμησαν νὰ τὰς ἐφαρμώσωσι κατ' ὅλην των τὴν ἑκτασιν, καὶ ἡ ἔλλειψις των αὕτη ὑπῆρξεν ἀπερισκεψία ἢ μικροψυχία· ἐπεριωρίσθησαν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, καθὼς καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας, εἰς ἀνεπαρείς γενικότητος, αἰτινες ἐδίδαν χώραν εἰς ἀναρχικὰς διεσπαστάς, καὶ ἐξέθετον τοιοστοτρόπως εἰς κίνδυνον τὰ δημόσια πράγματα, χωρὶς τοῦλάχιστον νὰ τεθῶσιν οὗτοι ὑπὸ ἀσφάλειαν καθότι πᾶν ὅ,τι ἐξασφαλίζει τοὺς νομοθέτας καὶ τὴν Κυβέρνησιν, εἶναι ἡ σταθερότης ἧτις ὑπαγορεύει τοὺς καλοὺς νόμους, καὶ πᾶν ὅ,τι ἐκθέτει εἰς κίνδυνον τοὺς νομοθέτας καὶ τὴν Κυβέρνησιν, εἶναι ἡ ἀδυναμία ἧτις ἐπιφέρει τὴν ἀναρχίαν.

Ἐντὸς ὀλίγου διαστήματος καιροῦ ἐσχηματίσθησαν εἰς τὴν Γαλλίαν περισσότεραι λαϊκαὶ ἐταιρίαι, παρὰ ὅτι ἦτον ὁ ἀριθμὸς τῶν δῆμων. Κατ' ἀρχὰς αἱ ἐταιρίαι αὗται δὲν ἦσαν τοσοῦτον κακὰ ὅσον κατέστησαν ἐπομένως. Ὑπάρχει πάν-

τὰ θεμέλια τῶν οἰκιῶν. Παρατηρήθη ὅτι τὰ χωρία καὶ αἱ οἰκίαι αἱ ὁποῖαι δὲν ὑπέστησαν βλάβην, ἦσαν οἰκοδομημένα ἐπὶ ἀσβεστώδους γῆς.

ΑΓΓΛΙΑ

Μολοντί τῶν κομμάτων ἡ πάλιν διεκόπη πρὸς καιρὸν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἡ δὲ ἀντιπολίτευσις καθὼς καὶ τὸ ὑπουργεῖον εἰς ἄλλο δὲν ἐνασχολεῖται εἰμῆ, εἰς τὸ νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ τέλος τῆς συνόδου, μολαταῦτα ὑπάρχουν ζητήματα τινα ἐσωτερικῆς πολιτικῆς, τὰ ὁποῖα ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ συζητηθῶσι, καὶ ἤδη ὁ λόρδος Ρουσσέλος ἠναγκάσθη νὰ ἐπιληρθῇ τοῦ δυσκολωτάτου ζητήματος τῆς Ἰρλανδίας.

Διὰ τινος συμπτώσεως, ἡ μᾶλλον διὰ τινος παραδόξου ἀνωμαλίας, ὁ λόρδος Ρουσσέλος καὶ τὸ κόμμα του ἀνέτρεψαν τὸ προλαβὸν ὑπουργεῖον, εἰς τὸ ζήτημα τοῦ περὶ καταναγκασμοῦ προβουλευμάτων, καὶ τὸ πρῶτον μέτρον τὸ ὁποῖον προτείνουσιν ὡς πρὸς τὴν Ἰρλανδίαν, εἶναι καὶ αὐτὸ μέτρον καταναγκασμοῦ, ἡ ἀνανέωσις, τοῦ νόμου τοῦ καλουμένου ὀπλοφορέας προβούλευμα. Ὁ Κ. Λαβουχέρρος, ὁ νέος Γραμματεὺς τῆς Ἰρλανδίας, ἐξέφρασεν ἐν ὀνόματι τοῦ ὑπουργείου τὴν βαθεῖαν λύπην τὴν ὁποῖαν ἠσθάνετο ἀναγκασόμενος νὰ παρουσιάσῃ τοιοῦτον μέτρον ἐξήγησε « νὰ μὴν ὑπολάβουν αὐτὸ ὡς ὑπόδειγμα τῆς νομοθεσίας τῆν ὁποῖαν ἡ Κυβέρνησις προτιθετο νὰ ἐφαρμόσῃ εἰς τὴν Ἰρλανδίαν. » τέλος ἐξήγησε τοῦ μέτρου τούτου τὴν παράτασιν μέχρι τῆς 1. μόνον Μαΐου τοῦ προσεχοῦς ἔτους. Μὲν ὅλας ὅμως τὰς ῥητορικὰς προφυλάξεις, μὲν ὅλα τὰ προεισαγωγικὰ ταῦτα δικαιολογήματα, ἡ πρώτη αὕτη πράξις τοῦ ὑπουργείου, τὸ ὁποῖον ἀποκαλεῖται φιλελευθερον, ζῶσαν ἐπὶ ἐξένησε δυσαρέσκαιαν εἰς τὸ κόμμα τῶν οὐγγῶν καὶ εἰς τὸ τῶν εἰζοσπαστῶν. Ὅλοι ἐσκανδαλίσθησαν ἐν γένει βλέποντες ἀνθρώπους, οἵτινες εἶχον ἰσχυρῶς καταπολεμήσει τὸ προβούλευμα τοῦτο τῶν ὀπλων, καθὼς καὶ πᾶν μέτρον περιστολῆς ἀπέναντι τῆς Ἰρλανδίας, ἐμβαδίνοντας εἰς τὸ ὑπουργικὸν στάδιον διὰ τινος τοσοῦτον παραδόξου ἐγκαταλείψεως τῶν ἀρχῶν τὰς ὁποίας ὀλίγας τινὰς ἡμέρας πρότερον προσέκηρυττον. Ὅθεν, εἰς τὴν συνεδρίασιν καθ' ἣν ἐπροτάθη ἡ ἀνανέωσις τοῦ νόμου τούτου, συνέβη μικρὰ τις κατὰ τοῦ ὑπουργείου στάσις πλῆθος μελῶν τοῦ φιλελευθέρου κόμματος, καὶ πολ

τοτα πρόδοσις ἑαυτῆ καθίσταται ἐπαισθητότερα εἰς τὸ πρῶτον παρὰ εἰς τὸ δεύτερον. Τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῶν ἐταιριῶν αὐτῶν ὑπῆρξαν, ὡς ἴδομεν, ἀφ' ἑαυτῶν ἐλαττωματικά. Τὸ γενικὸν πνεῦμα ἀντίστη ἀπευθείας κατ' αὐτῆς τῆς πολιτικῆς ἰσότητος, τὴν ὁποῖαν ἤξιον νὰ εἰσάξωσιν. Οἱ ἔχοντες ἐπιβρόχην ἐπὶ τῶν ἐταιριῶν αὐτῶν ἀφ' ἑνός, καὶ οἱ ἔχοντες ἀνάγκην τῆς ἐπιβροχῆς αὐτῶν ἀφ' ἑτέρου, δὲν ἔπαυον ἀπὸ τοῦ νὰ τὰς διακηρύττουν πανταχοῦ, ὡς ἐπαγρυπνοῦσας ἐπὶ τῆς ἐξουσίας, ὡς φύλακας τῆς ἐλευθερίας καὶ ὡς ὀφθαλμοὺς τῆς Κυβερνήσεως. Τὰ ἐπιθετα ταῦτα ὑπῆρξαν πάντοτε ψευδῆ καὶ πομπῶδη ἀλλ' ἀνῆλθαν ὑποτεθῆ πρὸς στιγμὴν καὶ ἀληθῆ, τοιαῦτα ἐταιρικά, εἰς κράτος ἐλεύθερον, εἶναι ἡ πλέον ἐπικίνδυνος ἀριστοκρατία, κατὰ τὴν ἔννοιαν ἣτις ἐδόθη εἰς τὴν λέξιν ταύτην, θεωρηθεῖσαν ὡς ἀνωτέραν πάσης ἐξουσίας. Ὑπάρχει δὲ, ἐρωτώμεν, ἄλλη ἐπιπροβωτέρα ἐξουσία, παρὰ τὴν ἐξουσίαν τὴν δοθεῖσαν εἰς ταύτας τὰς ἀναριθμήτους ἐταιρίας, αἵτινες χωρὶς νὰ ἔχουν καμίαν νόμιμον ἐξουσίαν, ἐξήσκουν μίαν, ἣτις ἐπαπειλεῖ ὅλας τὰς λοιπὰς, καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν ἀπέδιδον τὴν ἐξουσίαν τῆς ἀστυκῆς γυνώμησιν καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ, ὅστις ἐθεωρεῖτο τότε ὡς ἡ πρωτίστη δύναμις. Ἄμα ἀνεγνωρίσθη, ὅτι διὰ νὰ ἦναι τις πατριώτης ἔρκει νὰ ἐπαναλαμβάνῃ εἰς κάθε περίστασιν διὰ τόνων καὶ κινήσεων φρενιτικῶν, μίαν εἰκοσάδα λέξεων σύμφωνημένων, καὶ φράσεων τὰς ὁποίας ἀνωτέρω ἐξέθεσμεν, ὅλοι ὅσοι δὲν ἠδύνατο νὰ εὐρωσιν ἄλλο μέσον τοῦ νὰ θεωρῶνται ὡς πατριῶται, ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὰς συνελύσεις τῶν ἐπαρχιῶν, ὅπου ἡ φυσικὴ καὶ ἐπικτήτος ἰκανότης τῶν εὐρίσκετο εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὴν ἰκανότητα τῶν τιμίων ἀνθρώπων, καὶ συνέφευον εἰς τὰς λαϊκὰς ἐταιρίας, ὡς τὰ βρωμερώτερα ὕδατα συρρέοντα ἀπὸ τὸ βάρος τῶν πίπτουν ἐπὶ τῶν ὀχετῶν. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν

λοὶ ἐκ τῶν σφόδρα ὑπουργικῶν, ἠγέρθησαν ἐξ ὑπαμοιῆς διὰ νὰ διαμαρτυρηθῶσιν, ἐνῶ οἱ τῶρες ἐπευφήμουν εἰς τὴν ἀμνηχανίαν τῶν διαδόχων τῶν. Εἰς τὰς ζῶντας ταύτας προσβόλας, ὁ λόρδος Ρουσσέλος ἀπήντησεν ἀναμφιβέλως μὲ τὴν συνήθη εὐτολίμειαν του. Ἐκήρυξεν ὅτι μία Κυβέρνησις ἔπρεπε, χρεῖας τυχεύσεως, νὰ ὀλιγορῇ τὴν ἀντιδημοτικότητα, καὶ ὅτι αὐτὸς ἦτον ἑτοιμὸς νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸν κίνδυνον τοῦτον. ἀλλ' ἡ λογομαχία αὕτη παρήγαγεν ἀποτέλεσμα ἀρκετὰ δυσάρεστον, ἔβησαν σπέρματα διαίρεσεως εἰς αὐτὸ τὸ κόμμα, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ βάση τῆς ἐνεστώτης πλειονοψηφίας, καὶ καταδείξασα τὴν ἀνισχυρότητα του. Τὸ κυριώτερον ὄργανον τοῦ οὐγγικῶν κόμματος δὲν ἐφείσθη εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, τῶν ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους συνήθως ὑποστηρίζει. « Ἡ πρώτη αὕτη πράξις ἔλεγον τὰ Πρωτῶν Χρονικῶν, εἶναι ἀξιοέμμετος. Ὁ λαὸς τῆς Ἰρλανδίας εἶχε φυσικῶς τὸ δικαίωμα νὰ περιμείνῃ ἄλλο τι ἀπὸ ὑπουργεῖον σχηματισθὲν εἰς πάρομοιαις περιστάσεσι. Καλὸν εἶναι νὰ ὀμιλῇ περὶ εἰδικῶν ἀναγκῶν τὸ κοινὸν δὲν ἐννοεῖ τὰ τοιαῦτα. Φρόνιμον δὲν εἶναι διὰ μίαν Κυβέρνησιν νὰ βασανίζῃ παρὰ πολὺ τὸ πνεῦμα τοῦ λαοῦ, καὶ νὰ φαντάζῃται ὅτι καταλαμβάνει τὰς λεπτολόγους ταύτας διακρίσεις. Τίποτε πλέον δυσκόλιον δὲν ὑπάρχει δι' ὑπουργεῖον συνταγματικὸν, ἀπὸ τοῦ ν' ἀρχίσῃ τὸ στάδιον του, ὑποδεικνύον τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ κυβερνᾷ ἀντισυνταγματικῶς, ὡς νὰ κατετριβῆ ἤδη ὁ φυσικὸς ἐλατήρ. »

Αἱ ἐκφράσεις αὗται γενικῆς δυσαρέσκαιας ἦσαν τόσον ζωηραὶ εἰς τὸν ὑπουργικὸν τύπον καὶ εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων, ὥστε ὁ λόρδος Ρουσσέλος ἀνεγνώρισεν ἐπὶ τέλους ὅτι δὲν διεκύβευε μόνον τὴν δημοτικότητά του, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν πλειονοψηφίαν του, ὅθεν ὑπεσχέθη ν' ἀραιρέσῃ ἐκ τοῦ προβουλευμάτων ὄρους τινὰς, οἱ ὁποῖοι εἶχον διεγείρει πλειοτέρας ἀντιλογίας. Ἡ δυσκολία αὕτη ἐξωμαλύνθη λοιπὸν πρὸς ὄραν, πλὴν τὰ συμπτώματα διχνοῦσας καὶ ἐρεθισμοῦ εἰς τὰ ὁποῖα ἔδοσε χώραν εἶναι οὐχ ἦττον σπουδαία.

Τὸ συμβᾶν τοῦτο, λέγει ὁ Θεατής, ἦτον ἐκ τῶν κρισιμωτέρων. Ἡ θέσις τῶν ὑπουργῶν, πανταχόθεν προσβαλλομένων, ὑποχωρούντων εἰς τὴν γενικὴν δυσαρέσκαιαν, ὁμοίως πολὺ μ' ἐκείνην τῶν τελευταίων χρόνων τοῦ ὑπουργεῖου Μεθούρου. Ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι ἐγκαίρως μετεμελή

ἡ ἔνωσις τῶν αὐτῶν ἐλαττωμάτων καὶ συμφερόντων ἐτηγήματα τοὺς βορβόρους, ὅθεν τὸ μῖασμα καὶ ὁ θάνατος διεχύθη εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας μας.

Ἐντεῦθεν ἤρχισε νὰ φαίνεται ἀνεξυβριχάτως, καὶ νὰ ἐκτυλισσεται ἀφόβως, τὸ ἐπαναστατικὸν ὄγμα, τοῦ ὁποῖου οἱ κληρηγῆται ὑπῆρχον μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων de la Montagne καὶ τῶν Ἰακωβίνων, τῶν ὁποίων οἱ ὀπτότολοι διευθυνόμενοι πανταχοῦ ἐνῆσαν μὲ τόσην ἐπιτυχίαν τὸν καθαρὸν σαγκουλιτισμὸν. Οἱ ἀντιπρόσωποι de la Montagne, καὶ οἱ Ἰακωβίνοι, τῶν ὁποίων ἡ ὑπερισχύουσα ἔνωσις ἐσείρε τὴν νομοθετικὴν σύνοδον, διὰ νὰ διοικῇ δεσποτικῶς τὴν συνέλευσιν τῶν παραστατῶν, ἔπρεπεν εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀναφορὰς καὶ αἰτήσεις συνηθέμενας, οἱ ὁποῖαι ἐπαρουσιάζοντο ἐπομένως εἰς τὸ ἀκροατήριον, καὶ ὠνομάζοντο, ἡ θέλησις τοῦ λαοῦ, χωρὶς νὰ ὑπογράφωνται ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας ὅπου ὑπῆρχον ἀριστοκράται, ἀλλὰ ἀπὸ τὰς λαϊκὰς ἐταιρίας, τὰς ἀπὸ σαγκουλότας συγκειμέναις. Ἐγίνε μολοντοῦτο ἀντίστασις τῆς ἐκ μέρους τῶν τμημάτων τῶν Παρισίων, καὶ πρὸ πάντων ἐκ μέρους τῶν δῆμων τῶν ἐπαρχιῶν, ἐναντίον τῆς τῶν σαγκουλότων δυναστείας, οἵτινες ἀπῆτουν νὰ ὠνομάζωνται πατριῶται. Τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς πάλης διήρκεσε μέχρι τῆς 10 Αὐγούστου ὑπὲρ τοῦ συντάγματος τῶν 1791 καὶ μέχρι τῆς 31 Μαΐου ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καθότι οἱ θέλοντες τὴν βασιλείαν συνταγματικὴν, ἤθελον νὰ βασιλεύσῃ ὁ νόμος, τούτεστι νὰ ὑπάρῃ ἐγγύησις τῆς ἐλευθερίας. Ἀλλ' ἡ πάλιν αὕτη ὑπῆρξε πάντοτε ἀνόμοιος διότι ἡ μειοψηφία ὑπῆρξε πάντοτε πλέον ἀυθόνης, καθίστον ἡ πλειοψηφία ὑπῆρξε δειλή, μετὰ δὲ τὴν 31 Μαΐου ἐξέλειπε πᾶσα ἀντίστασις, ὁ δὲ φόβος ἐβασιλευσεν ἔκτοτε εἰς ὀλόκληρον τὴν Γαλλίαν μεταξὺ τῆς σιωπῆς τῆς δουλείας καὶ τοῦ θανάτου.

ἦσαν τοιαῦτα λάθη δὲν δύνανται νὰ ἐπαναλαμβάνωνται συνεχῶς ἀτιμωρητῆ.

Ἐτερον συμβεβηκός, καίτοι ὀλιγώτερον σοβαρὸν, ἐπροξένησε μολαταῦτα ἐντύπωσιν ἀρκετὰ δυσάρεστον εἰς τὸ ὑπουργεῖον, καὶ κατέδειξεν ἐπίσης τὴν ταραχὴν καὶ ἀμφιταλάντευσιν ταύτην τῆς κοινῆς γνώμης κατὰ τὴν Ἀγγλίαν. Ὑπάλληλος τις τῆς νέας διοικήσεως, ὁ λόρδος Λιστοβέλλος, ἀπέτυχεν εἰς τὴν μεταψήφισίν του, καὶ ἀντικατέστη διὰ τινος τοῦτου. Τὸ ἀτύχημα τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτον τὸ ὁποῖον ὑπέστη ἡ νεωστὶ ἐμβάσα εἰς τὰ πράγματα Κυβερνήσεως. Ἐἶδομεν τῶντοι μὲ πόσῃ δημοφιλίαν, μὲ πόσον ἐνθουσιασμὸν οἱ νέοι ὑπουργοὶ μετεψήφισθησαν ὑπὸ τῶν πόλεων καὶ τῶν κομητειῶν αἵτινες ἀπέστειλον αὐτοὺς εἰς τὸ Κοινοβούλιον. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, οὐδεὶς τῶν ἐτόλμα νὰ ἐμφανισθῇ. Ὁ φόβος τῆς κοινῆς γνώμης ἦτο τοσοῦτον προσφανῶς ὑπὲρ τῶν οὐγγῶν, ὥστε δὲν διελογίζετο τίς οὔτε κἂν νὰ τοῖς διαφιλονεικῆσθαι τὴν θέσιν. Πῶς ἄρα διεβρόχηθη ἡ δημοφιλία αὕτη; Πῶς ἔπεσεν ὁ ἐνθουσιασμὸς οὗτος; Τοῦτο δὲν εἶναι καλὸν σημεῖον. Ὅχι ὅτι θεωροῦμεν τὴν ὑπαρξιν ἀγγλικῶν ὑπουργεῖου τὸ παράπαν κλονιζομένην ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἡ σύνοδος κλείει ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν, μετὰ τὸ Φεβρουαρίου μηνός, ὁ λόρδος Ρουσσέλος ἔχει κληρὸν νὰ σκερθῇ. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅμως, ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη ὑπάρχει ἀναποφάσιτος καὶ ἀμφιβρόβητος δὲν εἶναι ὅλως διόλου ἀκόμη πολέμιος, πλὴν ἀδρανῆς καὶ δὲν ἔχει τὴν ζωηρότητα ἐκείνην τὴν ὁποῖαν εἶχε κατὰ τὴν εἰσέλευσιν τοῦ νέου ὑπουργεῖου.

Υ. Γ. Φαίνεται ὅτι ἡ ἀντίστασις τοῦ φιλελευθέρου κόμματος εἰς τὴν ἀνανέωσιν τοῦ προβουλευματος τῶν ὀπλων ἐκρηγῆθη ἀρκετὰ ἰσχυρῶς διὰ τὸ ἀποσπᾶσθαι ἀπὸ τῶν ἀγγλικῶν ὑπουργεῖον, ὅχι μόνον τὴν τροποποίησιν, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρον τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ μέτρου. Τὴν δευτέραν τὴν ἑσπέρας, ὁ λόρδος Ρουσσέλος ἐκήρυξεν ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἀποσύρει τὸ προβούλευμα. Ὁ Πρωθυπουργὸς εἶπεν ὅτι ἐσυμβουλεύθη τὸν λόρδον τοποτηρητῆ τῆς Ἰρλανδίας [λόρδον Βεσβούργον] τοῦ ὁποῖου ἡ γνώμη εἶναι νὰ ἐγκαταλειφθῇ μᾶλλον τὸ προβούλευμα, ἢ ν' ἀραιρέσῃ οἱ μόνον ἀποτελεσματικοὶ αὐτοῦ ὄροι. Ἡ δικηφύρις τοῦ λόρδου Ρουσσέλου ὑπεδέχθη μετὰ χειροκροτήσεων.

Διὰ νὰ κατανοήσῃ τις καθὼς πόσον ὑψώθη ἡ ἐξουσία αὕτη, καὶ ἐπὶ τέλους δὲν εἶρε πλέον προσκόμματα, πρέπει νὰ γνωρίσῃ τὰ προοδευτικὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ἐπιφέρῃ ἡ μεταξὺ de la Montagne, τῶν Ἰακωβίνων καὶ τῶν λαϊκῶν ἐταιριῶν ἀκατάπαυστος συγκοινωνία καὶ ἀκούραστος ἐνεργητικότης, καὶ νὰ συλλάβῃ μίαν ὀρθὴν ἰδέαν τῆς ταυτοχρόνου τάσεως τῶν τριῶν αὐτῶν δυνάμεων πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, τὴν καταστροφὴν, καὶ τὴν βαρύτητα τὴν ὁποῖαν ἠδύνατο νὰ ἔχωσι τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ ὄχλου αὐταὶ αἱ τρεῖς δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι ἐνήργουν ἀκαταπαύστως διὰ τοῦ λόγου, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν τὸ πᾶν ἐξαρτᾶτο ἀπὸ τὸν λόγον, χάρις εἰς τὸ ἀνοργάνιστον, εἰς τὴν ἀπραξίαν καὶ τὴν διασφορὰν ὅλων τῶν νομίμων ἀρχῶν. Πρέπει νὰ φαντασθῇ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ λαοῦ οὐλοῦντας ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς Montagne, καὶ καὶ τὰς μανιώδεις παραλογίας τῶν ἐπευφημιζομένων καὶ ὑποστηριζομένων ἀπὸ τὰς κραυγὰς τοῦ βήματος, μὲ πολλὴν φροντίδα πεπληρωμένον ἀπόπροσαγωγείων, ἀπὸ τὰς ἀπὸ φωνασκείας τῶν, τὰς ἐπαναλαμβανομένων. Ἀπὸ χιλιάς ἐφημερίδας, τὰς συζητήσεις τῶν Ἰακωβίνων τυπωμένας καὶ πλανοδιοπωλωμένας διὰ τῆς αὐτῆς δαφιλίας, καὶ μετεκδομένας τὰς αὐτὰς φράσεις καὶ παραλογίας, ἐνίοτε δὲ καὶ μὲ προσθήκας τούτων δὲ πάντων ἐπαναλαμβανομένων καὶ ἑκάστην εἰς χιλιάδας λαϊκῆς ἐταιρίας, ὅλοι αἱ φωναὶ [αἱ ὁποῖαι ἤκουοντο ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην τῆς Γαλλίας μέχρι τῆς ἄλλης, δὲν ἦσαν πλέον, εἰμὴ μία διαρκὴς ἠχώ τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ ἐγκλήματος. (ἀκολουθεῖ)

Ο ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
Θ. ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ.